

Ч У Д О.

Далекъ, на изтокъ, въ оная страна, дето има жи-
рафи, слонове, райски птици, голѣми шарени змии, че-
ренъ пиперъ и алмази, живѣеше единъ честитъ царь.
Той имаше едничъкъ синъ, още малко момче.

Единъ день момчето заболѣ отъ незнайна болестъ.
За день-два се стопи като вошеница. На сѣнка запри-
лича. И царътъ и царицата отъ скърби си изгубиха ума
по него. Викаха какви не лѣкари отъ близу и отъ да-
лече. Но никой не можа да налучи цѣръ на болестъта.
По цѣли нощи майката и башата стоеха надъ леглото
на момчето. Царътъ обещавахе половина царство на
оня, който му излѣкува сина. Но никой не знаеше лѣкъ.
„Ще умре“, думаха всички.

Единъ день се вести въ двореца нѣкакъвъ търго-
вецъ, пристигналъ отъ далечни земи. Той разказа на
царя, че въ страната на кедритѣ имало единъ младъ
човѣкъ, който ходѣлъ по села и градове да учи хората
на обичъ и добро. Казвалъ се Исусъ. Много болни ид-
вали при него, и той ги лѣкувалъ. Слѣпци проглеждали.
Глухи добивали слухъ. Разслабени прохождали. Дори
бѣсновати и прокажени оздравяли, сякашъ никога не
сж боледували.

— При него прати сина си, царю, — добави търго-
вецътъ. — Той ще го изцѣри. Казватъ, че билъ Синъ
Божи.

Още сжщия день царътъ натовари слонове и камили
съ дарове и прати сина си съ довѣрени царедворци въ
страната на кедритѣ.

— Идете, — рече имъ той, — при чудния човѣкъ,
поклонете му се отъ мене, цѣлунете земята, на която
стои, и го помолете да върне здравето на момчето ми.
Кажете му, че съмъ готовъ да му дамъ всичко, що имамъ.